

[Jørgen Tved]

Vi støtter meget gerne dette lovforslag.

Henrik Toft (V):

Venstre kan ikke støtte SF's forslag om ophævelse af kønssygdomsloven. Vi kan godt huske behandlingen af Fremskridtspartiets forslag, og det er en logisk følge af det, at SF nu fremsætter sit forslag.

Men vi er af den opfattelse, at vi muligvis gennem udvalgsarbejdet kunne se på, om der er nogle ting, vi skal have ændret på i forbindelse med straffebestemmelserne, og om der er andre ting, der skal indgå, og den udvalgsbehandling kan vi tilsiige vores støtte.

Agerschou (SF):

Når SF har foreslået helt at ophæve kønssygdomsloven, hænger det paradoksalt nok sammen med Fremskridtspartiets stadige forsøg på at få inddraget AIDS under loven. Ganske vist er det slet ikke den nuværende lov, Fremskridtspartiet har forsøgt at få inddraget AIDS under, men den, der blev afskaffet i 1973. Men det fortæller jo mere om Fremskridtspartiet, end det fortæller om kønssygdomsloven.

Nu kan jeg høre på Fremskridtspartiets ordfører, at det også er gået op for dette parti, at love ændrer sig gennem årene, og at man nu er indstillet på at ophæve kønssygdomsloven, og det kan jo godt lige et øjeblik få én til at tænke over, om det nu også var et klogt forslag, man fremsatte. Men selv Fremskridtspartiet kan jo indimellem indtage en holdning, som også SF kan tilslutte sig, og det er sket i dette tilfælde.

Grunden til, at vi fremsætter lovforslaget, er, at et nøjere studium af virkningerne af kønssygdomsloven har vist, at den i bedste fald er overflødig og i værste fald skadelig. Allerede i forbindelse med ændringerne i 1973 var man inde på spørgsmålet, om loven i virkeligheden ikke var illusorisk. Stærkest blev dette synspunkt undertreget af Venstres ordfører i Folketinget. Han konstaterede bl.a., at denne specielle lov i hvert fald ikke havde formået at hindre en stigning i antallet af kønssygdomme op til 1973, og denne konstatering har da også været et vigtigt udgangspunkt for SF, når vi nu foreslår hele loven ophævet.

En opgørelse over antallet af kønssygdomme siden 1947 viser nemlig, at der ikke er en sammenhæng mellem de skiftende lovbestemmelser og udbredelsen af sygdommene, nærmest

tværtimod. Derimod er antallet af kønssygdomme faldet markant gennem de seneste år, og det kan, som flere ordførere har været inde på, kun forklares ved oplysningskampagnen om AIDS. Det viser – hvad enhver kan sige sig selv – at seksualitet ikke kan reguleres gennem lovgivning og juridiske formuleringer, heldigvis. Det har aldrig kunnet lade sig gøre og vil aldrig kunne lade sig gøre. At tro det er både at snyde sig selv og snyde andre. Derimod har som sagt en oplysningskampagne vist sig at have effekt.

Derfor er der grund til at tro, at selve eksistensen af en kønssygdomslov har hæmmet forebyggelsen af kønssygdomme. Det har vi argumenteret for i lovforslagets bemærkninger, og jeg vil kun nøjes med at omtale ét af argumenterne, nemlig at alle erfaringer viser, at trusler om tvang, isolation osv. betyder, at smittede forsøger at undgå kontakt med sundhedsmyndighederne, og det gælder naturligvis specielt AIDS, hvor der ikke eksisterer effektive behandlingsmuligheder. Vi har ingen interesse i, at folk forsøger at undgå kontakt med sundhedsmyndighederne, tværtimod.

Sundhedsministeren kom med nogle, synes jeg nok, både sløve og løse betragtninger omkring en fastholdelse af loven. En af betragtningerne var, at der er visse patientrettigheder – og det er rigtigt, der er en enkelt, nemlig at loven hjemler ret til gratis og fri behandling af kønssygdomme. Den bestemmelse har vi naturligvis ingen interesse i at få ophævet, og det vil fremgå af den betænkning, der kommer fra Folketingets Sundhedsudvalg, at det vil flertallet fastholde, for det synes jeg var det eneste håndfaste argument, sundhedsministeren kom med, og det vil vi naturligvis få ordnet.

Så siger ministeren, at i ekstreme tilfælde vil kønssygdomsloven betyde, at smitte ikke kan bringes videre. Hvordan i alverden kan en kønssygdomslov dog bruges til det? Det kan den ikke. Der er ganske vist en straffebestemmelse i kønssygdomsloven, men der er ikke nogen, der kan huske, hvornår den sidst er blevet brugt. Ministeren siger, at den har en vis præventiv virkning. Det tror jeg ikke, for der er ikke en sjæl, der aner eller har anet, at den eksisterede, og vi har i hvert fald haft et parti herinde, der slet ikke var klar over, hvad bestemmelserne i kønssygdomsloven egentlig gik ud på.